

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/509/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614204919
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5614204919.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom tamtiež, proti odporcovi G. U., nar. XX.X.XXXX, bytom G. U., R. XXX/X, o zaplatenie 989,96 eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/197/2014-59 zo dňa 31. marca 2015 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd (v celom rozsahu) zamietol návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že sporové konanie, medzi ktoré súdená vec jednoznačne patrí, je ovládané prejednávajúcou zásadou, v zmysle ktorej iniciatíva pri uvádzaní relevantných skutkových tvrdení spočíva na účastníkoch konania. Zdôraznil, že podľa hmotného práva dôkazné bremeno oprávnenosti výšky každej časti nárokovanej sumy zaťažuje navrhovateľa. V prejednávanom prípade však navrhovateľ - napriek opakovaným výzvam zo strany súdu - nemal záujem konkretizovať a preukázať výšku uplatňovaného nároku. Nadväzne podľa okresného súdu „nebol daný žiaden dôvod nútiť ho byť úspešný v sporovom konaní“; takýto postup by predstavoval aj porušenie zásady rovnosti strán.

Okresný súd zároveň konštatoval, že hmotnoprávnym základom súdnej veci je spotrebiteľská zmluva, na ktorú sa vzťahuje obligatórny súdny prieskum zmluvných podmienok. Určujúcim princípom spotrebiteľského práva je pozitívny záväzok štátu prostredníctvom konajúceho súdu nahradiť formálnu rovnováhu zmluvných strán rovnováhou faktickou. Legislatívne zmeny noriem na ochranu spotrebiteľa (najmä zákon č. 102/2014 Z.z. a č. 106/2014 Z.z.) ukladajú súdom povinnosť pri spotrebiteľskej zmluve prihliadať aj bez návrhu a námietok spotrebiteľa na zákonné prekážky alebo zákonné dôvody, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie proti spotrebiteľovi. V prejednávanom prípade preto nemohlo byť postačujúce tvrdenie navrhovateľa, že suma 989,96 eur predstavuje dlžnú istinu. Okresný súd zhrnul, že zo skutkových tvrdení navrhovateľa nebolo možné naplniť dotknutú úradnú povinnosť súdneho prieskumu v zmysle právnych noriem na ochranu spotrebiteľa.

O trovách konania rozhodol tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, lebo si tento procesný nárok neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Namietal, že okresný súd vôbec nevyhodnotil ním predložené dôkazy. Pokiaľ aj bol navrhovateľ zo strany súdu vyzývaný na doplnenie dôkazov, tak bol vyzývaný na špecifikáciu pohľadávky z kontokorentného úveru, avšak predmetom

sporu je pohľadávka z povoleného prečerpania poskytnutého jednostranným právnym úkonom právneho predchodcu odvolateľa na bežnom účte odporcu. Z daného titulu navrhovateľ na predmetnú výzvu (z 2.9.2014) nereagoval. Poukazoval tiež na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je dostatočné a presvedčivé.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, ods. 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Tak ako nie je súčasťou základného práva na spravodlivý súdny proces, resp. ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu právo na úspech v konaní, tak nie je súčasťou tohto práva ani právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa predstáv účastníka (v súdnej veci navrhovateľa). Z hľadiska náležitostí odôvodnenia súdneho rozhodnutia preskúmané rozhodnutie súdu I. stupňa spĺňa všetky zákonné (§ 157 ods. 2 O.s.p.) parametre. Práve nesplnenie základných procesných povinností navrhovateľa, t.j. nedostatočné vymedzenie rozhodujúcich skutkových okolností a neoznačenie všetkých k nim sa viažucich dôkazov, bezprostredne podmienilo to, že okresný súd nemohol vykonať podrobné hmotnoprávne posúdenie prípadu tak, ako je to štandardné v rámci rozhodovania sporov o peňažné plnenie.

Neobstojí ani tvrdenie odvolateľa o nevyhodnotení ním predložených dôkazov. Z obsahu odôvodnenia (strana 2 rozsudku, 2. odsek) je nepochybné, že okresný súd jednotlivé dôkazy predložené navrhovateľom vyhodnotil a vyvodil z nich konkrétne skutkové zistenia. V tejto spojitosti je nutné uviesť, že (odvolacie) tvrdenie navrhovateľa o údajne jednostrannom právnom úkone, ktorým poskytol prečerpanie účtu spotrebiteľovi (odporcovi) je v rozpore nielen so závermi okresného súdu, ale predovšetkým s dôkazmi ním samotným produkovanými. Zo zmluvy o bežnom účte vyplýva, že v zmysle bodu I. predmetom zmluvy bolo tak zriadenie účtu, ako aj poskytnutie povoleného prečerpania k účtu; to znamená, že vo vzťahu obom právam a povinnostiam išlo o zmluvu - dvojstranný právny úkon.

Z podstaty bankových/finančných produktov kontokorentného úveru a povoleného prečerpania bežného účtu (predovšetkým v zmysle vnímania priemerným spotrebiteľom) je tieto možné stotožniť. Inými slovami, povolené prečerpanie účtu je prípustné charakterizovať aj ako kontokorentný úver (v širšom význame slova). Uvedené konštatovanie nie je však v konkrétnostiach súdnej veci zásadné. Nie je totiž významné, z akého titulu navrhovateľ nereagoval na výzvu okresného súdu, aby náležite skutkovo vymedzil svoj nárok, t.j. aby splnil to, čo mu zákon ako navrhovateľovi ukladá už v štádiu podania návrhu na začatie konania.

Z obsahu návrhu na začatie konania je pritom nepochybné, že navrhovateľ neuviedol žiadne konkrétne skutkové údaje, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenia o existencii pohľadávky odporcu. Pokiaľ okresný súd iniciatívne žiadal (a to dokonca opakovane - výzvy z 22.7.2014 a 2.9.2014) od navrhovateľa vymedzenie dotknutých (individualizovaných) skutkových okolností, v konečnom dôsledku čiastočne porušil princíp rovnosti strán, lebo síce vyzýval navrhovateľa na splnenie procesnej povinnosti, ale spôsobom, ktorý mal/mohol zabezpečiť jeho hmotnoprávny úspech v konaní. To znamená, že odvolateľom spochybňovaná výzva súdu (uznesenie z 2.9.2014 - č.l. 44 a nasl.) nemá žiaden vplyv na vecne správny záver okresného súdu o neunesení navrhovateľom dôkazného bremena, ako i bremena tvrdenia.

Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že navrhovateľovi nič nebránilo reagovať na iniciatívu okresného súdu, keďže jej jednoznačným sprievodným „signálom“ bolo, že návrh navrhovateľa nepovažuje za dostatočný pre priznanie súdnej ochrany uplatňovanému nároku/ právu. Bez ohľadu na už spomínané prekročenie bezprostredných procesných povinností okresným súdom argument navrhovateľa, že tak neučinil preto, že vo výzve bol použitý pojem „kontokorentný úver“ a on uplatňoval pohľadávku z prekročeného povoleného prečerpania, (minimálne) vyznieva účelovo.

Okresný súd zároveň správne zdôraznil spotrebiteľský charakter prejednávaného prípadu, ktorý vyžaduje od konajúceho súdu (okrem iného) aj posúdenie uplatňovaného nároku z hľadísk spotrebiteľskej ochrany. Takýto (aktuálne už obligatórny a z úradnej moci) prieskum bol pritom práve z titulu nesplnenia si procesných povinností navrhovateľom fakticky vylúčený.

Nad bezprostredný rámec odvolacieho konania (aj s poukazom na povinnosti orgánu rozhodujúceho o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) krajský súd dopĺňa, že navrhovateľ nebol účastníkom prvotného hmotnoprávneho vzťahu s odporcom, ale do postavenia veriteľa sa dostal na základe postúpenia pohľadávky. Keďže postupujúcim subjektom bola banka (Slovenská sporiteľňa, a.s.), pre postúpenie pohľadávky platil osobitný režim (§ 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky), vo vzťahu ku ktorému navrhovateľ neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by potvrdzovali danosť jeho aktívnej vecnej legitímácie.

Vecne správnym je napadnuté rozhodnutie aj vo výroku o trovách konania, keď okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore a návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, lebo tento procesný nárok nebol stranami sporu vôbec uplatnený (§ 151 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.)

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.